

Аврамачо,
старо харо,
продавачо,
вехтошаро!
Дай ни дрешки
есенешки,
панталони
съ прави чупки,
и фасони
съ много дупки,
и бомбенца
за главата,
и палтенца
безъ подплата!

Правимъ смѣна,
не просия!
Нищо нѣма
вересия!
Дрехи стари,
за другари
голомѣхи
и стражари
безъ успѣхи!
Стари дрехи
азъ продавамъ
и купувамъ,
съблзнявамъ
и вълнувамъ,

и обличамъ,
и събличамъ!
Донесете
дрехи вехти,
облѣчете
дрехи стари, —
който свари!
Чисти всички,
като гжбки,
съсъ ямички
и закрѣпки,
съсъ джобове,
като нови!

И нашитѣ герои мили,
едвамъ се отъ беда спасили,
следъ толкозъ подвижи и грѣшки,
навлѣкоха пакъ вехти дрешки,
съ каквито вредомъ сж известни:
възкжси, дрипави и тѣсни,
но тѣмъ се виждаха чудесни!
И пакъ заскитаха, доволни,
че сж отново птици волни!

И ето, предъ единъ афишъ,
Крачунъ извика: — Малчо, вижъ!
Нима теглото ни не стига,
та нѣкой ни написалъ книга,
да станемъ смѣшни на децата
съ бедитѣ си и патилата?!
Той насъ не ни е помирилалъ,
а кой знай що лъжи е писалъ!
Но азъ... ще му строша главата!

— Но кой е?
— Нѣкой си Ди-ми-търъ!
— Крачуне! Тозъ човѣкъ е хитъръ:
отъ нашитѣ геройства смѣли